

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel XII

Reims, Frankrike ~ Château de Blasi ~ juni 1348

~*En* sen eftermiddag i juni omfamnade början på en målad solnedgång medan brinnande färgnyanser lade lager på en döende himmel. Blasi stod med ansiktet hårt tryckt mot en glasruta medan han kikade ut genom Alsaes sovrumsfönster på övervåningen, hans andedräkt kondenserade på den och skapade en ogenomskinlig gloria nära hans helskägg. I den envisa sommarvärmens som dröjde sig kvar i rummet spårade en svettpärla hans tinning. Trots de vanprydande ärrer av gropigt och missfärgat kött som löpte längs med hans ben, stod han utan hjälp och i övrigt vid utmärkt hälsa. Ett träbord stod bredvid honom, med en dammig vas med pappersblommor som Renee hade gett Alsaen bara några dagar före hans sista uppdrag i Crécy. De trasiga blombladen var bevis på hungriga nattfjärilar som hade sedan torkat till en rågad rad mot fönsterbrädans fot.

”De är som en rad myror. Vem ska begrava dem alla?” mumlade Blasi; hans glasartade ögon fixerade sig i fjärran. På huvudvägen som markerade början på Blasis egendom kantade en stadig ström av pestinfekterade förbipasserande vägen. Från Blasis höga och avlägsna utsiktspunkt såg han dem som ännu en oändlig rad av spöklika insekter, stadigt

driva ut ur staden innan de försvinner ut på landsbygden. Unga och gamla, rika och fattiga, män, kvinnor och barn – alla rörde sig utåt likt de sista stegen i en hel stad, sedan dömd till galgen. I massflykten gick de flesta av dem till fots och bar det lilla de kunde. Andra, som knappt kunde bära sig själva, stapplade fram som den vandrande döden. Ibland skar överlastade hästdragna vagnar genom mitten av den nordligt drivande kolonnen, deras hjul knappt kantade dagar – döda lik som prickade längs vägkanten. Blasi torkade bort dimman från fönsterrutan. "Var finns det tillräckligt med välsignad mark för att befolka en hel stad – eller otaliga städer, till och med? Det är omätlig galenskap; denna pest är det."

Alsae ropade på honom över axeln och Blasi hörde en växande spänning i hennes röst. "Om de närmar sig, släpp dem inte in, Francois. Vi kan inte hjälpa dem. Säg mig att det ska du inte!

"Jag säkrade dörrarna och fönstren", svarade Blasi tydligt och höll ansiktet tryckt mot glaset. "Vi är så säkra som man kan förvänta sig."

En stund förflöt innan Alsae skällde ut honom; "Jag bad dig att lämna slottet! Vi är i allvarlig fara. För mitt liv kan jag inte förstå varför jag lät dig övertyga mig om motsatsen. Något fruktansvärt kommer att hända. Bara ett dåligt omen, känner jag!"

Blasi vägrade svara; istället studerade han den trafikerade vägen.

"Vi har fortfarande tid, Francois! Hör på mig – bakom stallet finns en igenvuxen stig genom skogen. Renée drog ofta sin vagn genom den. Vi kan lasta vagnen och spanna din häst –"

Blasi avbröt henne. "Det är för sent, Alsae."

"Det är inte det! Och om Michael skulle dö för din envishet – kan du uthärda sådant ett kors? Kan du, Jean-Francois Blasi?"

"Han är säker", sa Blasi. "Och du är säker. I vår tro kommer det att gå bra för oss."

Alsae suckade och muttrade: "Bara om Herren tillåter det; och jag ber och hoppas att Han gör det."

Blasi nickade. "Det ska han."

"Dessutom, Francois, vill jag inte att du i hemlighet ska berätta för Michael att han ska rida på den där ostyriga hästen. Du borde ha behållit den andra, som jag insisterade på."

Blasi rynkade pannan och sänkte axlarna. "Måste vi fundera över det igen?"

"Vi måste!" utbrast hon. "Vi måste, om ni ska hålla så många hemligheter. Minns ni mig inte som er brors ivriga hustru och er brors sons kärleksfulla mor?"

Har jag inte alltid öppnat vårt enkla hem för dig? Har jag inte alltid brytt mig om dig i nödens stund? Jag är inte engelsmannen, Francois, och jag dödade inte dina bröder!"

Blasi snurrade runt; hans ögon var röda och svullna. "Varför måste du plåga mig så mycket? Vad gör du?"

önskar det från mig, annars?”

”Jag vill ha sanningen!” utbrast Alsae. ”Jag ber dig.”

”Ah.” Blasi sänkte huvudet och fnissade. ”Bara *sanningen*?”

”Ja; jag önskar att Jean-Francois berättade hela sanningen som kardinal Blasi har undanhållit för mig. Kan han uppfylla denna enda ödmjuka begäran åt mig?”

Blasi genomsökte rummet medan han ansåg hennes enkla men till synes omöjliga begäran, men ingen enda sovrumslykta kunde få tillräckligt med blick för att avfärda henne.

ivrig blick. Han bet sig i läppen, sänkte axlarna och suckade djupt. ”Om du insisterar, då ska jag berätta allt.”

Han vände ryggen mot henne och stirrade ut genom fönstret innan han fortsatte; ”Och när du får

veta sanningen, då hoppas jag att du kan hitta en plats i ditt hjärta för att förlåta mig och kanske förstå min ursprungliga anledning till att inte vara helt uppriktig.”

Alsae tillrättavisade honom. ”Sanningen, Francois.”

Blasi gick med på det. ”Mycket bra då. Det började i mina kammare, i min lägenhet på Château Rouge, i Avignon, när jag vaknade av ett högst oväntat besök.” Han lutade sig mot fönsterbrädan och såg de förbipasserandes stadiga gång medan han erkände allt – om sin lyckliga möjlighet att skåda Jacques ande – om den svåra inträdet i apokryferna – om upptäckten av Gatestones gömda av Heliga stolen – om kung Filip och påven Clemens, och en påvlig plan som inkluderade ett lån – av kapten Bourne och abbot Vonig, och hans mödosamma vistelse i Gardiens kloster – om den slutliga öppningen av Gatestone – och om hans fruktansvärda skador och hans nödiga flykt från klostret på kaptenens häst. Och under hela Blasis uttryckliga minne avbröt Alsae honom inte. Avslutningsvis vände sig Blasi om och sade: ”Där har du det. Allt, Alsae.”

Alsae pekade med darrande finger mot bordet bredvid honom. ”De gamla pappren där borta ; det är de sidorna du talar om?”

Blasi flyttade sig bort från bordet och nickade skuldmedvetet, medgivande: ”De flesta av dem; andra gick förlorade för vinden.” Han vände sig bort och riktade sin uppmärksamhet åter mot den trafikerade vägen. Han suckade. ”Det finns inget mer att berätta, Alsae. Förlåt mig för att jag inte avslöjade det förrän nu.” Blasi spetsade hakan och stelnade till i väntan på en hård tillrättavisning, men bara en gravliknande stillhet lade sig mellan dem.

Till slut skingrade Alsae den kvardröjande tystnaden med förnyad kraft. ”Jag kan inte höra Michael! Kanske är han utanför – med dem. Francois!”

”Oroa dig inte; han vilar”, lugnade Blasi henne, ”så trygg som han kan vara.” Han fortsatte att kika ut genom fönstret, vände blicken lätt och tittade på ett gammalt poppelträd med dess vidsträckta grenar.

”Fantastiskt”, svarade hon, hennes röst mer avslappnad och kanske med en antydning till humor. ”Francois, han har varit en liten sprit hela dagen – slitit ut mig ända in i märgen. Så mycket energi i honom – precis som sin far. Han ska en dag vinna hjärtat hos någon lycklig dam som mig. Och ve den kvinna som svimmar av hans charm.”

Blasi kvävdes; en ny tår rann nerför hans kind och försvann in i hans skägg.

”Vi är i säkerhet”, svarade han och stirrade under poppelträdet på en liten trämarkör med en hög med jord framför. Han hade precis begravt pojken dagen innan.

Alsa bekände sig själv: ”Jag har något att dela med mig av, och jag ska vara ärlig också. Medan du sov gick jag till bageriet för att köpa färskt bröd. Du borde vara hungrig; din tallrik är överfull. Och du kan bli glad över att veta att din bror kommer att äta middag med oss.” Hon fnissade. ”Och den här gången gav han sitt ord på att han skulle komma före solnedgången. Åh, lyssna! Han kommer redan nu. Renee!” Alsa suckade djupt.

”Du måste vila. Jag ska hämta mat, vatten och rena sängkläder”, svarade Blasi medan han rullade sig bort från fönstret. Hans blick vilade på Alsa där hon låg hopsjunken över sängkanten, dyngsur av svett. Hennes fina, uppåtvända arm sträckte sig förbi madrassen, svävande i luften, som om hon sträckte sig efter något eller någon osynlig. Hennes fingertoppar var svarta; hennes leende läppar, mörka och uttorkade, och hennes glasartade blick låg fäst vid ingenting mer än kanske ett veck i taket.

Följande dag arbetade Blasi under det gamla poppelträdet, mellan nya jordhögar, och strödde skyffla med jord över Alsaes grav och täckte hans sista släkting i den en gång framstående Blasi-släkten. Han stack spaden i marken och krattade foten över trasiga rötter när han upptäckte en överbelastad vagn parkerad vid slottets huvudingång. Blasi skyddade sina ögon från ett solsken för att bättre kunna granska den objudna personen. Mot en bakgrund av sjuka förbipasserande förblev kusken parkerad och betraktade honom som kanske en oblyg voyeur. En tygremsa lindade sig helt runt hans huvud, förutom ett naket område som bara erbjöd en mörk springa där ett par ögon annars skulle finnas. Han kunde ha liknat en mumie med en bredbrättad hatt. Kusken satt i middagssolen med en lång rock draperad över sig. Om han inte öppet hade visat sig i dagsljuset, med sitt olycksbådande utseende och ansiktslösa ansikte, kunde Blasi ha trott att han var Döden själv, parkerad på en likvagn. Ändå, när den utåt sett säregna åskådaren inte visade några tecken på ytterligare framfart, avfärdade Blasi honom och ägnade uppmärksamheten åt mer allvarliga och omedelbara bekymmer.

Kardinalen hämtade en flaska med lagrad vinäger från trädets fot och stänkte dess nyvigda innehåll över Alsaes grav, medan han reciterade det som Michael naivt hade sagt.

anses vara: de andra orden. Till slut, när hans ord var färdiga, knäböjde Blasi nära foten av hennes tomt och avslutade sin bön med en avskedsbön; "Gå med Gud i Kristus, Alsa Blasi; kärleksfull hustru till Renee Blasi; omtänksam mor till Michael Blasi. Amen." Han markerade sig i korsets tecken och bugade i stillsam respekt – och tillbakablick . Och i det hängande ögonblicket; i frånvaron av fågelsång; i sommarsyrsornas monotona väsande; i dagens klåda och svindlande hetta, i gryningen av hans övergivna tillstånd; och i den oroande uppenbarelsen att varje uttrycklig vädjan om förlåtelse för alltid skulle falla för döva öron, grät Blasi. Han sjönk ner på knä och föll upp på högen, krattade nävar fulla av jord i klämda klumpar som om, av gudomliga medel, ett starkare grepp om ögonblicket kan bidra till att pressa Alsa bort från hennes dödliga tillstånd. Där, under poppelträdet, mellan smutsiga händer och högljudda snyftningar, vattnade en flod av skrik jorden. Och där, under poppelträdet, njöt Blasi av sina besvikelsers läckerheter medan han underhöll en överväldigande tomhet och dränkte sig själv i en nitisk blandning av efterklokhet och sorg.

'God eftermiddag, monsieur!' Det oväntade samtalet fick Blasi att ryckas till och tvingade honom plötsligt tillbaka. att resonera. Han sprang upp och snurrade runt som en intet ont anande brottsling, torkade sig om ögonen för att upptäcka den annalkande kusken och hans gungvagn. Främlingen tog av sig hatten, lindade av sig tyget runt huvudet och drog av sig den långa rocken. Han avslöjade sig som en medelålders man med ett ihåligt ansikte och ett kraftigt skägg. Synliga mörka ringar under ögonen antydde att han var en trött resenär. I långsam närmande vinkade kusken en välkomnande hand. *"Comment allez-vous?"*

Blasi befallde honom och höjde en hand som höll tillbaka: "Grip din häst!" Han rusade fram under trädet och steg åt sidan in i gläntan. "Kom inte längre!" Kusken stannade omedelbart och hans häst protesterade med flera nickar mot de strama tyglarna. Blasi pekade mot slottet medan han ropade till honom: "Herren på denna herrgård kommenderar en armé! Ge dig av, genast, eller bli dödad av hans hand!"

"Je m' appelle, Jean Labatut ", ropade vagnsägaren och presenterade sig; "Jag är en framstående köpman från Marseille. Förlåt mig för att jag besvärar herrgårdens herre; men jag skulle djupt uppskatta en audiens hos honom, om jag får vara så hedrad." Han torkade pannan mot armen. "Ni har mitt herres ord att jag inte kommer med någon illvilja – bara mina böner och ett löfte om goda avsikter, som han mycket skulle uppskatta i dessa oroliga dagar."

Blasi närmade sig vagnen och granskade honom granskande. "Gör era goda avsikter kända." Mannen fick en hostattack, nickade bara och pekade med ett pekfinger åt

vid poppelträdet bas innan han lyckades ge ett raspigt svar; "Ni förbereder nya gravar." Han svalde hårt och harklade sig. "Det är *vigd* mark, eller hur?"

"*Det är så,*" bekräftade Blasi .

"Välsignad på rätt sätt – av en präst?"

"*Det var så här,*" bekräftade han återigen.

Mannen snörvlade och studerade noggrant marken som om han sökte efter något som var särskilt för honom. "Och hur mycket av denna mark är helgad?" Hans blick återvände till trädet och han granskade det, från dess högsta grenar till dess rötter.

"*Nog; vad söker du?*"

"Om husbonden tillåter det, vill jag byta med honom, en enkel tjänst för alla mina varor."

Blasi kastade en blick över slottets entré. "Han talar inte med någon, förutom mig. Berätta om ditt förslag så ska jag genast framföra det."

"Ja. Jag vill gärna – om husbonden vill –" Mannen grimaserade och kliade sig på sin rufsiga skägg, och funderade på hur han bäst skulle presentera sin goda avsikt. "Var vänlig och informera honom om att en köpman har anlänt med en handelsvagn fylld tillräckligt med varor för att försörja hela hans herrgård i flera säsonger." Han kikade över axeln och svepte över sina varor innan han redogjorde för sin inventering som vilken effektiv köpman som helst, finslipad av många års listiga affärer; "Jag har färska säden, torkade frukter, saltkött och sötsaker. Jag har lampolja, doftande pulver, balsam, tyg, läder och mediciner. Jag har ett rikligt förråd av salt och alla möjliga kryddor för härdning och läkning. Jag har kokjärn, porslinsdelar och serveringsfat av silver och guld, lämpliga för varje adelsboning. Dessutom har jag en outtappad tunna med det finaste vinet i hela Frankrike." Han vände sig om, tittade Blasi rakt in i ögonen, nickade och räckte en presenterande hand över sin häst och vagn och sade högtidligt: "Och denna fina häst och robusta vagn är också en del av min byteshandel, om husbonden vill . Var vänlig och informera honom – allt detta ska jag ge honom, om han ger mig bara en enkel begäran."

Även i sitt mindre presentabla skick uppvisade köpmannen en så orörlig gestalt att den fångade koncentrationen hos en lika listig kardinal. Blasi undersökte hästens ben, tänder och ögon och fann att odjuret var en fin ung muskulös häst med en fläckfri päls som tycktes ge en karmosinröd glans mot ett skimmer av solsken. Han kisade, misstankar gryende inom honom.

"Och vad, kan denna enkla begäran vara ?"

Mannen rörde sig i sin vagn. Han harklade sig och sa: "Pesten har tagit mig. Men i utbyte mot allt jag äger ber jag bara om att få lite helig mark för en ordentlig begravning."

Blasi drog sig tillbaka några steg och knäppte fingrarna framför sig, med tanke på det ovanliga

begäran. Han kastade blickar mellan poppelgravarna och den sjuke köpmannen innan han försökte avfärda den plågade främlingens förslag. "Jag tror inte längre—
Mannen avbröt: "Jag ber er!" Han pekade mot baksidan av ägorna. "Jag kan stanna utanför slottet, i vagnen; där bak och nära skogsgränsen. Jag behöver ingen omsorg alls." Han duttade en trasa mot halsen och fortsatte sin vädjan: "Min tid är knapp; kanske en dag till och jag kommer inte att vara någon ytterligare börda. Jag ber inte ens om en sten att markera mig med – bara en tomt på helig mark."

Blasi inspekterade noggrant köpmannens vagn, som bar en imponerande last och verkade kraftigt modifierad från en originaldesign. Många vertikala plankor stod höga, fastspända på alla sidor, alla med metallfästen från vilka ett nät av rep löpte mellan och genom den höga stapeln av tätt packade provianter som var stuvade inuti vagnen. Han undrade hur vagnens hjul kunde bära en sådan vikt och lade märke till deras ovanliga bredd. Blasis blick landade på den översta kanten av en miniatyrvintunna som tycktes kika ut på honom bakom en bunt säckväv. Han drog ett djupt andetag och tittade över axeln, förbi slottets baksida, över ett tätt ogräsfält och mot en mer avlägsen skogsrad som markerade den mörkare gränsen för godsområdet. Han vände sig tillbaka till mannen och granskade hans ansikte i ett gott ljus, då han kände att handelsmannens erbjudande var äkta. Döden verkade trots allt ha gjort anspråk på honom, själv helt genomvuxen och mogen i mannens ångestfyllda blick. Blasi kände tecknen och märket – en omiskännlig aura av öde, dödlighet och holistiskt obemärkthet förbannade utåt mannens närvaro likt en dröjande svart strålgång.

Kardinalen vinkade åt honom att gå framåt när han återvände till det gamla trädet. "Flytta din vagn till skogsbrynet." Han hämtade sin spade och gick med stora steg mot slottets bakre ingång medan han ropade: "Stanna där tills jag återkommer med svar." Kusken lydde och delade på ett hav av ogräs medan han försiktigt styrde sin vagn genom ett fält av höga bruna käppar som knastrade under hans hjul.

Blasi gick in i slottet och steg in i eldstaden och köksdelen; han ställde spaden i hörnet innan han stängde dörren. Han reste sig och gnuggade den gryniga svetten från nacken och ignorerade den ihållande stanken av spya och galla som omslukade honom när

Han funderade på vad han skulle göra med sin nya dödsbäddsgäst – en som ägde tillräckligt med last för att förse honom med rikliga reserver för de kommande vintermånaderna. Blasi visste att med pesten som nu härjade i den närliggande staden Reims, bar mannen på sin vagn kanske mer proviant än den som fanns i alla stadens butiker. Ändå, trots att han noggrant beaktade förnuftet och med allt som köpmannen hade lovat

honom, stod vinfatet främst i hans sinne som ett frestande elixir, vilket Blasi kände vara en viktig ingrediens i hans mellanliggande tillvaro, om han skulle dränka de plågsamma minnena av Michael och Alsa. Mer än mat eller livet självt var vinet tillräckligt för att stilla hans skuld – för att stilla hans samvete, om än bara för en kort tid.

Han stönade och sparkade genom utspritt sopor när han närmade sig ett strimmigt fönster. Han viftade med handen genom en svärm av blå och gröna flugor, kikade genom det smutsfärgade glaset och tittade över det stjäktäckta fältet för att se det översta av köpmannens last, nu stationerad nära den bakre skogslinjen. En gestalt rörde sig och Blasi upptäckte mannen som nu stod högt upp i sin vagn och tittade sig omkring, tydligen inspekterande den igenvuxna marken. Blasi flinade innan han tilltalade köpmannen med en viskning och ett högdraget uppträdande: "Åh, döende man; kan du inte känna dess allmakt i varje andetag du tar? Det är överallt – ett angrepp av växande förruttnelse i varje rörelse vi gör. Döden är odödlig – livets kärna som ska överleva oss alla." Han fnissade som en drinkare och stapplade bort från fönstret.

Blasi stirrade på det röriga golvet medan hans leende försvann bakom det gradvis hårdnande ansiktet. Hans panna föll och hans käke spändes, hans enda friska öga brände ett hål genom stenplattorna. Först då blev han medveten om den härske lukten som genomsyrade utrymmet omkring honom. Och först då lade han märke till den pittoreska utställningen och stillebenpresentationen som centrerade rummet – ett stort grovt hugget bord och dess grafiska innehåll. Bordet framstod som ett välanvänt offeraltare, med högar av smutsigt linne som spilldes över dess topp och sidor. Blodfläckar och andra kroppsliga avföringar hårdnade tyget till styva lager av oregelbunden form. Mitt bland dem låg en skorpig tvättskål av trä som bevis på hans ivriga ansträngningar att bada och tvätta bort febrarna. Flugor lekte på dess kant och Blasi spetsade läpparna och stirrade på det primitivt skådespelet.

"Nej!" utbrast han och plöjde igenom skräpet. "Du ska aldrig—"

Blasi grep tag i bordskanten och drog sig fram, vilket välte det åt sidan medan skålen smattrade mot golvet. Flugmoln steg upp och rummet blev uppslukat av ett konstant surrande. "Aldrig!" Han hoppade bakåt och sökte frenetiskt igenom rummets väggar och tak som för att leta efter något särskilt. Blasi slog ut armarna och snurrade runt i cirklar, skrattande och skrikande mot hela inhägnaden: "Titta på mig! Jag är fortfarande här! Ni har inte gjort någonting! Ni får inte röra mig! Ni fruktas mig! Ni ska aldrig—" Blasi slog flugorna, viftade med händerna runt huvudet och tappade fotfästet i skräpet. Han slog hjässan i golvet med tillräcklig kraft för att få hans tankar att snurra. Och han låg stilla som en död man, minnet av Michaels röst hemsökte hans väsen: 'Jag är

"Jag ska bli en ängel och ha vingar – och flyga – riktigt, riktigt snabbt – så att djävulen inte kan fånga mig!" stönade Blasi och öppnade ögonen för att upptäcka sin hand bredvid ansiktet, en fluga som satt uppe på en skrapad knoge. För ett ögonblick låg han på stenplattorna och såg insekten gnugga benen mot varandra, dess överdimensionerade karmosinröda ögon stirrade tillbaka på honom. Sedan lyfte den och cirkulerade framför hans ansikte medan Mikael's röst fortsatte i hans sinne: "Som "Det här, farbror Francois! Som vinden? Ser du hur snabb jag är?" Flugan tändes kort på Blasis ansikte och inspekterade spåret av en ny tår som droppat från hans nästipp.

Under ett flugsurr, liggande i ödemarken av den en gång så eftertraktade och distinkta Blasi-godset, drog sig kardinalen tillbaka till sitt sinnes innersta vrår, och till en region fullständigt fränkopplad från tid och rum – till en plats där dysterhet, avsky och förvirring kunde blandas med förvrängda minnen och oroande drömmar för att manifesteras ett utåt sett monstruöst och onaturligt sammansmält tillstånd av sjuk självbelåtenhet, grotesk cynism och onaturliga blandningar av absurt inkongruenta minnen och reflektioner, helt och hållet uppstått och smidda ur någon lugn svart pöl av djup galenskap. Det fanns ingen skarp ljud som liknade sprickande trä eller krossat glas – inte ens en antydning till en *duns, duns, reva* eller *klingande ljud* som kunde antyda att något gick sönder. Det fanns absolut ingenting, förutom en obruten tystnad; ändå, i stillheten av detta dödligt tysta och rena tillstånd av transcendens, gled Blasis sinne, om än bara i små steg.

Kardinalens uppträdande förändrades fullständigt när han fnissade och satte sig upprätt på golvet. Han pressade sitt vilda hår tillbaka på plats och genomsökte rummets väggar, hans ögon var glasartade och rullande som en drinkares. Han nickade och log. "Jag förstår." Han reste sig upp och smiskade bort smutsen från byxbenen. "Javisst", svarade han och lade händerna i höfterna och fortsatte att vända sig till väggarna. "Ni tog dem ifrån mig för att ni ville tortera mig med en ytterst innerlig förlust – och skydda mig från effekterna av denna världsliga pest, när alla andra ger efter för den, för att ni vill hålla mig vid liv så att jag kan ge er ett långt liv i sorg, som ni för alltid ska livnära er på." Han avfärdade väggarna med en tjurig vinkning och samlade sig. "Försvinn från mig – Åh, Död och Dyster Förtvivlan – jag har en verklig gäst som väntar i kulisserna, om så bara för en period." Han

rättade till sina kläder, hejade sig som vilken prydlig och proper dignitär som helst som väntar audiens, och steg ut ur slottet med ett subilt flin, högt ögonbryn och lyft haka.

Blasi gick fram genom det höga ogräset och stannade mitt ibland det, ropade på köpmannen och gestikulerade åt honom att komma fram. "Ta dig och din vagn till slottets bakre ingång! Husbonden accepterar ditt erbjudande – vinet och provianten i utbyte mot rum, logi och en ordentlig begravning!"

Köpmannen skakade på huvudet. "Det är bäst att jag stannar här, så att husbonden inte bjuder in pesten över sitt hus!" Blasi såg honom klättra ner från vagnen och försvinna i sockerrörsfältet, bara hans röst markerade riktningen han befann sig medan han fortsatte: "Om husbonden vill kan jag stanna kvar under dessa träd medan hans soldater lossar vagnen!"

"Han önskar det *inte* ", utbrast Blasi och vinkade fram honom med en välkomnande hand och tillade: "Varken det kvarvarande spöket eller den omedelbara Dödens Hand är av trängande betydelse för husets herre, *Accueillir, Monsieur Labatut!*"

Förutom väsande syrsor lades en kort tystnad över fältet innan köpmannen frågade Blasi: "Håller han också på att dö?"

"Det är han inte. Ta nu med dig själv och din vagn, och först då ska han uppfylla din begäran." Över ogräset såg Blasi mannen klättra in i sin vagn och styra den mot honom.

"Har husbonden en präst i sitt hus?"

"Det gör han, en stund, och han ska ta hand om dina behov." Blasi vinkade honom mot slottet när han återvände till bakre ingången.

"Är du den där prästen?"

Blasi ropade över axeln utan att tveka ett steg. "Som ni kanske har förstått, jag fm. Vigning, avlösning och sista riten verkar vara något jag är upptagen med nu för tiden. Kom! Jag har ett tomt rum och törstar efter vin."

Köpmannen parkerade sin vagn bredvid entrén och de två männen började lossa och stapla innehållet i herrgårdens kök. När de hade flyttat nästan alla provianter in i huset, drog köpmannen en säck med spannmål från axeln och placerade den inuti och ovanpå en liknande säck som Blasi också hade staplat. Köpmannen fnös och klagade tungt medan han lutade sig mot det omkullvälta bordet; "Jag förstod inte att min lossning av min egen vagn var en del av bytet." Han granskade de inre entréerna som ledde längre in i huset och upp på övervåningen. Han suckade, torkade svetten från pannan och frågade Blasi: "Var är husbondens män? Det här är absurt; sover de? Jag dör medan jag flyttar dessa provianter för att hålla dem vid liv." Han skakade på huvudet och grimaserade. "Och vad händer här? Stanken – avfallet – hur tillåter husbonden—"

Köpmannen svepte igenom det flugtäckta, smutsiga linnetyget och vände sig mot Blasi, medan han studerade honom. "Döden var här. Du är den enda överlevande på slottet, eller hur?"

Blasi närmade sig honom, lutade sig mot bordet och skakade på huvudet. Han tittade rakt på köpmannen och log. "Döden har lämnat denna plats. Och sanningen är den att det inte finns några soldater; **men mästaren är här.**"

"Jag hör ingen hosta eller nysning – inga livstecken, förutom dessa plagsamma flugor", tillbakavisade han,

spetsade läpparna och viftade avfärdande med handen framför sig. "Är du den där mästaren?" Blasi fnissade. "Som jag själv kan jag bara förundras över att vara så framträdande och obegriplig." Han tittade sig omkring i rummet med ett iscensatt uttryck av djup misstänksamhet medan han viskade till köpmannen: "Mästaren lyssnar på oss redan nu."

Mannen kisade innan han genomsökte rummet och talade tillräckligt högt för att hans röst skulle kunna bäras: "Under mina år har jag vandrat öppet i kungars och deras sällskap." vasaller." Han stödde händerna i höfterna och vände sig till väggarna; "Jag är Jean-Baptiste Labatut, mästermäklare av österländska importvaror." När han inte hörde något svar på sin självpresentation frågade han Blasi med endast en viskning: "Om mästaren är så framstående som du säger, då kanske han har ett namn som jag känner till?" Han lutade sig närmare. "Hans titel?" Blasi klappade mannen på axeln. "Åh, alla känner honom. Och snart ska du ha din audiens hos honom. Precis som med allt hans sällskap misstänker jag att han väntar på din med genuin förväntan. Nu till vinet; ska vi?" Han sporrade mannen i rörelse och de klev ut ur slottet.

Kardinalen rundade vagnen och granskade en svag insigni på vinfatet när köpmannen närmade sig honom. "Varför måste ens hans titel vara så hemlig att du inte ens kan viska den till mig?"

Blasi ryckte på axlarna. "Det är ingen hemlighet. Mästaren står till svars med många namn, men hans sanna namn är Döden." Han vände återigen sin uppmärksamhet mot fatet och tillade: "Ett ganska vanligt men ändå ädelt namn i detsamma – vad tycker du?"

Köpmannen blev blek och tog ett steg tillbaka. "Jag tycker att prästen väljer sina ord med mycket dålig smak, med tanke på mitt tillstånd."

"Jag menar er inte illvilja", svarade Blasi innan han pekade mot de två gravarna under trädet.

"Precis som jag inte menar någon respektlöshet mot dem. Jag ser bara det som jag inte kan låta bli att bevittna. Sannerligen skulle jag inte vilja se någonting under det där trädet; men jag ser gravar. Jag skulle inget hellre vilja än att ha vetat att mina bröder föll tappert i Betania, istället för Crécy, och sedan upptäckt att de uppstod från de döda; men jag ser deras ansikten bara i mina drömmar. Jag skulle inte vilja se någonting färdas på Reims vägar; men staden är upptagen med att dö – du, inklusive, och jag måste nu begrava en annan."

Och jag skulle vilja vila mina trötta ben och smutta på lite vin; men här är vi, i dagens stekande hetta, med vinfatet fortfarande i vagnen och underhåller den herre som jag så desperat föraktar: Döden." Blasi fnös och klättrade in i vagnen.

Labatut följde efter honom och frågade: "Är dina bröder under trädet?"

"Nej. Döden är under trädet – den är överallt. Mästaren har till och med gjort anspråk på mig – jag är också död." stönade Blasi och lutade försiktigt behållaren åt sidan medan han instruerade

köpmannen om att försiktigt flytta fatet; "Nu ska vi vara försiktiga med henne, så att hon inte kommer ifrån oss." Plötsligt ryckte hästen till, vilket förskjuter vagnen och får köpmannen att falla mot fatet. Behållaren rullade mot vagnens bakre del när Blasi klättrade över honom och hindrade den från att störta till marken. Han höll fatet på plats tills vinet hade lagt sig inuti. "Försiktigt, sa jag! Du går som en ko!" Han blängde in i köpmannens ynkliga ansikte innan han vilade huvudet på fatet. Sedan drog han ett djupt andetag. "Kanske tappade jag förståndet för tillfället. Förlåt mig, Jean-Baptiste. Det är bara min oro; att detta är vin är speciellt, som du nämnde."

Köpmannen torkade svetten från ögonen och kröp fram till baksidan av vagnen och sade: "Det är det finaste vinet i hela Frankrike." Han stannade bredvid Blasi, log och viskade: "Och jag bevittnar också en sak – att en död präst lider av en fruktansvärd törst efter sitt speciella vin. Kan vi göra honom det?" Blasi nickade.

De två männen arbetade med fatet och placerade ett par landningsplankor mot vagnen för att avlasta den.

Labatut justerade lutningen på en av brädorna och kvävde en hostning. "Du vet att pesten har gripit tag i mig, men du håller dig inte på avstånd. Det verkar som att Herren har välsignat dig, eller hur?"

Blasi stod stilla. Han kliade sig i skägget och funderade, inspekterade kort sitt finger innan han nickade. "Det verkar så. Och som jag bevittnade för bara ett ögonblick sedan, en liten ängel kom ner på min hand och berättade allt." Han lutade sig mot vagnens bakdel och petade i ett skrapsår på sin knoge. "Då blev det klart för mig att svåra frågor inte har svåra svar, utan enkla. De verkar bara svåra för att de är inte en del av vad vi förväntar oss av ett svar. Därför dikterar våra förväntningar ofta vad vi kommer att acceptera som trovärdiga svar på våra frågor. Förstår du mig?" "Nej, det gör jag inte", medgav köpmannen. "Jag ställde bara en enkel fråga. Varför dör du inte, som alla omkring dig?"

Blasi klev bort från vagnen och skrattade, medan han höll ut händerna i presentation. "Ser du? Inte ens du kan se svaret på din fråga eftersom du inte kan se förflutet" vad du förväntar dig att se."

Labatut rynkade pannan. "Jag ser att antingen övar du på att tala i cirklar, eller så vill du inte svara mig, eller så är det något fel på dig."

"Ah!" utbrast Blasi och pekade med fingret i luften. "Du besvarade din egen fråga trots att du vägrar att acceptera den som ett svar."

Köpmannen fnös och lutade sig mot vagnen. "Vilken del är då sanningen? Att du vägrar att svara mig?"

"Nej, det senare är sanningen – att något är fel med mig." Blasi spetsade läpparna och grimaserade innan han fortsatte. "När du frågade mig varför jag inte dör som alla andra, förväntade du dig att jag skulle kunna dö. Kan du se att du inte kan se bortom att jag lever? Som jag sa till dig, jag dör inte för att jag redan är död." Han skrattade. "Den döda kan inte dö – det finns ingen andra död."

Labatut reste sig från vagnen. "Du skämtar inte. Du tror verkligen på vad du säger, eller hur?"

"Ser du? Svaret var trots allt inte svårt – bara annorlunda än vad du förväntade dig." Blasi nickade och blinkade.

Köpmannen avfärdade Blasi och strök svettens glans över hans oroliga panna; "Dagen är kort. Jag blir svagare och du behöver helt klart dricka. Vi har en tunna vin att flytta och en ordentlig begravning att ordna. Ska vi?"

Noggrant lyckades de två männen flytta tunnan in i köket och ställa den upprätt i rummets innersta hörn. Köpmannen lutade sig över den och flämtade tungt. Blasi sjönk ner mot väggen och hämtade andan. "Var är palatsväsendena när man behöver dem?"

Köpmannen tittade upp på honom. "Vilka väpnare?"

Blasi skakade på huvudet och gnuggade sig i axeln. "Varje väpnare eller inte, vi flyttade den – vi behöver den." "Vi? Ni behöver det."

Blasi klev bort från väggen, böjde sig ner, lyfte byxbenet och började ta ut en flisa från vinfatet, som han kände att det låg bredvid sitt knä. Han petade i såret medan han talade. "Nej, min vän; den mest smärtsamma delen av döden är dess sista timme, och du ska be om detta vin när den tiden kommer."

Köpmannen rynkade på sig ansiktet och rätade på sig medan han undersökte det blottade benet med dess tjocka, gropiga och djupt missfärgade hud.

Blasi plockade fram flisan ur sitt knä, slickade sig om tummen och torkade bort en liten bloddränk.

Han reste sig och upptäckte köpmannens uttryck av avsky. "Det var bara en flisa – jag kommer att leva." Blasi log.

"Det ska du sannerligen", svarade köpmannen, "mer än de flesta."

Blasis leende bleknade. "Vad menar du?"

"Jag menar att du verkar antingen vara välsignad eller förbannad att överleva oss andra. "

Köpmannen pekade på sitt ben. "Du visar mig brännskador som skulle ha dödat vilken annan man som helst."

Och här är du, med mig – med pesten bredvid dig – och du är mer orolig av en flisa än av att drabbas av din död." Köpmannen nickade, misstanken växte i hans ansikte. "Det verkar som att du är mer än bara dödlighet. Vem är du?"

Blasi flinade och höjde på ögonbrynen, låtsades vara mystisk. "Kanske är jag välsignad av en ängel?" Han lugnade köpmannen med en klapp på axeln innan han

eskorterade honom uppför trappan. "Endast Herren vet vad som är bäst för oss alla. Nu ska jag hjälpa dig att få det bekvämt. Du ska ha det bekvämt. Till skillnad från tillståndet där nere, Sovrummet på övervåningen är snyggt och rent." Han fnissade. "Som helhet skulle den här platsen kunna likna himmel och helvete, allt samlat i ett hus." Köpmannen försökte stanna i trappan och titta på honom, men Blasi trängde sig uppåt. "Oroa dig inte. Som överenskommit ska jag ta hand om dig – och se till att din begravning blir lika värdig som vilken förtjänt gudsman som helst. För nu måste du vila. Och vi ska unna oss gott vin och sällskap ikväll."

Tiden gick medan Blasi slog sig ner i sin döende gäst och erbjöd honom gästfriheten i Alsaes sovrums på övervåningen. Således sov köpmannen medan han parkerade vagnen vid stallet och tog hand om sin nyförvärvade häst. Han matade och vattnade djuret och säkrade det slutligen i det sista spiltan som en gång inrymde den otämjda svarta hästen, som rymde. Flera timmar förflöt och, i lyktljus och stjärnor, återvände han till slottet. Han tände oljelampor, tappade på fatet och väckte sin utvilade gäst med två bägare och tillräckligt med vin i en träbalja för att skicka till och med ett par hästar in i en berusad dvala.

Blasi sköt tvättstället och vinbägaren på ett nattduksbord. "Du har sovit större delen av eftermiddagen. Hur känner du dig?"

Mannen satte sig lätt i sittande ställning på sängkanten. "Som om han blivit trampad på av "Djävulen själv", stönade han. Svettdroppar rann nerför hans ansikte. "Jag drömde att vi var grävde min grav. Ändå tappade vi bort jorden. Jag letade efter min jord. Herregud." Blasi såg honom svepa över rummet som om han fortfarande letade efter den. Sedan fick han syn på tvättfatet och bägarna. "Du tappade upp vinet?"

"Ja. Ska vi?" Blasi spelade värd, hämtade båda de tomma bägaren och räckte en till sin gäst.

"Kanske om ett ögonblick", gnuggade mannen sig i halsen och svalde hårt, hans ansikte sönderbröts som om han hade ont. Blasi ställde tillbaka båda bägarna bredvid tvättstället och gick fram till fönstret. Han korsade händerna bakom sig och stirrade ut mot gatan. Flera avlägsna facklor rörde sig i rad, långsamt drivande i mörkret som kanske en kolumn av lata eldspöken som vittnade om den fortsatta massflykten från Reims.

"Du sa att du hette Labatut?" frågade Blasi.

Mannen hostade och harklade sig. "Jean Labatut."

"Jag tycks minnas det." Blasi snurrade om och stirrade på köpmannens stövlar. "Du sa att du kommer från Marseille?"

"Marseille, ja."

"Säg mig, hur fick du tag på det här vinet?" frågade Blasi och nickade mot tvättstället.

"

Jag kommer från Avignon, men ursprungligen från Marseille. Jag lämnade Marseille när pesten först kom.”

”Aha!” Blasi knäppte med fingrarna. ”Du är Jean-Baptiste Labatut; köpmannen från Avignon vars butik låg mittemot en smedja – längre ner på gränden som ledde till Curia- kyrkogården, eller hur?”

”Jag—ja. Hur gjorde—”

Blasi flinade och klev närmare sängen, gnuggade sig i skägget, kanske som om han ville nysta upp ett mysterium. ”Och er trogna flotta av vagnskurier gjorde rutinmässiga resor till hamnen i Marseille, där de i hemlighet bytte vinfat med de genuesiska handelskeppen i utbyte mot import från Kaffa med destination Genua.”

”Har vi träffats förut?” frågade köpmannen.

”Men inte vilket vin som helst, förstås.” Blasi ignorerade hans fråga och skakade med ett pekfinger .

”Himmelsk jäsning från den finaste frukt – dessa fat kom direkt från den stora källaren i Hans Helighets ödmjuka boning: det påvliga palatset i Avignon.” Blasi fnissade.

”Hur vet du det här?” Köpmannen flyttade sig på sängen och uttryckte utåt en växande oro.

Ändå fortsatte kardinalen och betonade sitt tal. ”Jag undrar hur det kom sig att genueserna aldrig lade märke till de många skillnaderna när de jämförde skeppens register över vad de lossade. Och jag undrar också hur palatsets inventarieskrivare misslyckades med att lägga märke till så många saknade vinfat.” Blasi log nöjt. ”Förutom att varken en del av skeppens varor eller en del av de påvliga faten från början skulle ha registrerats som inventarier.”

”Du är ingen präst. Vem är du?” Köpmannen blängde på honom.

”Jag är faktiskt kardinal.”

”Och jag är en flygande häst”, fräste mannen.

Blasi skrattade. ”Jag kände igen ett märke på fatet innan vi flyttade det – samma märke som jag alltid ristade in i sidorna på vinfat och lade åt sidan för era kurirer att hämta . Jag märkte bara säsongens bästa fat.” Han nickade. ”Det verkar som att vi bevisligen var partners ett tag. Det var ett lönsamt utbyte för oss båda, eller hur? Det är kanske en välsignelse att vi äntligen möts, ansikte mot ansikte, efter dessa många år, men det är beklagligt under sådana svåra förhållanden.”

”Ers Eminens? Kardinal Jean-Francois Blasi?” frågade mannen skeptiskt.

Blasi höjde händerna med handflatorna utåt. ”Det är jag – er trogne och tidigare vinförsörjare, återigen till er tjänst.”

Köpmannen fnissade. ”Nå, då verkar det som att du känner till en del av min bekännelse.”

till och med innan jag berättar det." Han skakade på huvudet. "Och jag undrade ofta vad den här kardinalen gjorde med importvarorna som jag bytte till honom."

Blasi drog fram en långstjälad pappersblomma ur en vas i närheten och svarade honom med högt ögonbryn: "Som du kanske vet är kardinalkollegiet en samling av olika sinnen. Man måste ibland säkra sig lojalt stöd från andra – gåvor och sådant. Att vara en "Köpmän, jag antar att du kanske förstår vad jag menar," Blasi snurrade blomman och flinade, och blinkade åt honom.

Köpmannen fnissade. "Du är inte bättre än jag, med tanke på din del i det."

"Och jag har aldrig påstått det. Men de dagarna är döda och våra gärningar sedan länge begravda utan register. Och än idag märker varken den ärorika Heliga stolen eller den majestätiska genuanska adeln något som inte redovisats – båda är vana vid ett överflöd." av allting." Kardinalen log svagt och inspekterade blommans pappersblad med fingrarna. "Sådan är den apatiska blindheten hos alla stora auktoriteters säten, eller hur?"

Blasi kände lukten av den trasiga blomman och blåste damm från dess kronblad. "Ändå verkar det som om en liknande olycka bitit oss båda. Du är inte längre den rika köpmannen som jag samlade; och jag är inte längre den kloka kardinal som du mindes." Han kastade blomman på golvet och korsade händerna bakom sig. Han gungade på hälar. "Åh, men du kanske skulle tycka att det är något av en roande sak att en av dina smugglade genuanska importvaror nu står i Hans Majestäts palats – ett ganska märkligt stativ för att koka ett ägg. Det innehöll två oljelampor, med blå drakar målade på."

"Jag minns en sådan anordning – ett *äggfönster*, döpt sedan dess av Hans Majestät själv – tre stycken på min senaste resa till Marseille. Min kurir fann att de var av exceptionellt värde – den enda anledningen till att han accepterade dem i handeln. Köpmannen staplade kuddar mot sänggaveln och ställde sig upprätt. "Så, en gåva till kungen, var det?"

Blasi närmade sig sidobordet.

"Inte precis – mer som en del av ett utbyte."

"För vad?"

Blasi skrattade. "Tja, om du måste veta: För att säkra en armé."

"En armé?" Mannen gav honom en kritisk blick. "Och jag är en flammande röd häst. Ändå, berätta allt."

"Om jag berättade alltihop för dig, skulle du sannerligen inte tro mig." Blasi doppade båda bägaren i tvättfatet. "Kanske vi nu kan ta del av vinet?"

Han visade gästfrihet mot köpmannen, som tog bägaren och sa: "Ja, kanske jaga bort febern – och om den gode Guden tillåter det, till och med Döden själv." Han skålade för Blasi och slukade halva bägaren.

"Argh!" morrade köpmannen, vinet rann nerför hans skägg. Blasi kände lukten av sin egen bågare och smuttade ur den. "Det är bittert", klagade Blasi och slickade med läpparna. "Hur länge hade vinet stått öppet i dagens hetta?"

"Eftersom, Avignon. Efter att ha hört nyheterna om pestens ankomst till Avignon, skyndade jag mig att lasta vagnen. Jag glömde att täcka över tunnan." Mannen torkade sig om läpparna mot ärmen. "Solen tog livet av sig", avslutade Blasi.

Köpmannen svalde i sig resten av sin bågare, lutade sig mot bordet och fyllde på sin kopp. "Tja, döende människor dricker inte för att njuta", sa han medan han föll tillbaka mot kuddarna och skålade för kardinalen igen.

Blasi höjde sin bågare och svalde det sista vinet med stelt ansikte. "Inte heller de döda", stönade han. Även han doppade sin bågare i tvättfatet för att fylla på.

"Du tror väl inte att du är död?" frågade köpmannen honom och fnissade. Han tittade upp och upptäckte en ganska sträng blick – ett uttryck som var helt uppriktigt. Hans flin smälte bort och i det ögonblicket kanske Labatut hade sett ett frö av galenskap, som sedan sågts i prästen som nu stod över honom. Köpmannen slet bort blicken och betraktade det svarta fönstret. Sedan mumlade han med höjt panna: "Tja, jag hoppas verkligen att bli lika död som du till slut; det medger jag." Han skålade i prästens riktning och sköljde ner en kopp till. Sedan doppade han tillbaka sin bågare i vinskålen. Han stönade. "Mitt tillstånd förvärras." Han torkade svetten och kröp djupt ner i kuddarna, medan han omtöcknade sin bågare med två händer och ett leende, kanske, som ett ivrigt barn som väntar på någon godnattsaga skulle göra. "Så, berätta om den här armén som du säkrade och vad jag inte skulle tro om den. Åh, och om dina bensador, om du kunde vara så vänlig."

Blasi vände sig om och gick fram och tillbaka i rummet, förbi sängens fotgavel och trampade pappersblomman platt. Ändå kikade hans ögon genom golvet och in i hans förflutna. "Tja, jag förstår Det spelar ingen roll nu. Det är inte en så helig hemlighet att en död man inte kan bekänna den för en döende man." Han gick lite längre fram, i djup eftertanke.

Köpmannen pressade fram: "Nå, fortsatt då! Annars finner inte den här döende köpmannen sig död redan innan den döde kardinalen erkänner sig!" Blasi snurrade om. De tittade på varandra och fnissade.

"Mycket bra", sa Blasi, "Det började först i Avignon – på Château Rouge, där jag upplevde ett högst häpnadsväckande skådespel." Blasi gick fram och tillbaka i rummet med sin bågare och höll ett stint öga på köpmannen medan han berättade om sitt intima samtal med sin döde brors spöke – om sin ovilja att mörda en kardinalkollega för att utvinna otroliga hemligheter från Heliga stolen – om hans listiga bedrägeri att stjäla noggrant bevakade sidor som beskrev hur dörröppningar till helvetet fungerade – om hans mästertliga

orkestrering av en konspiration mot en intet ont anande påve som gav honom tronen av en Kungens armé – om hans exempellösa belägring av ett befäst kloster, med liten förlust av människoliv – om hans befriande demoner som skulle förgöra alla Englands arméer – och om den slutliga upplösningen av hans planer genom en fräck och förkastlig kaptenens oförsiktighet. Ibland gjorde köpmannen sig redo att tala, men Blasi drog till sig hans uppmärksamhet med samma glödande och oavbrutna retorik som han gjorde när han var den överlägsna talaren som ofta dominerade kardinalernas golv. Och under hela tiden fyllde Blasi på båda deras koppar tills de hade druckit upp allt vinet i tvättfatet.

Labatut funderade över ursprunget till sin nu ökade oro och fann boven i dramat. Hur liten det än verkade, men ändå uppenbart för honom, kom en ny och onaturlig glimt fram ur kardinalens blick – en säregen glimt som han inte hade lagt märke till från början. Det verkade som om Blasi betraktade honom från två olika håll, med ett gott öga som kikade över axeln och ett ont öga som stirrade helt in i hans själ. Han kände att det vita ögat tittade in i honom, och överallt på en och samma gång.

Blasi lämnade kort rummet med den tomma tvättfatet, bara för att återvända med en utsmyckad kanna med tre ben som bräddade till brädden av vin. Medan han placerade den ovanpå sidobordet drog sig köpmannen hastigt tillbaka och lutade sig försiktigt bort från honom. Blasi låtsades inte märka det, eftersom han var särskilt upptagen med att fylla på och inspektera den sjukes bägare, och med sådan omsorg att det kanske antydde att vinet var en exakt uppmätt dos medicin. "Lite mer av det borde lindra de nu mer uppenbara uttrycken av din sjukdom", hävdade Blasi med en erfaren läkares självförtroende. Han sträckte den fulla bägaren och ett lockande leende till sin till synes sängliggande patient. Ändå stirrade köpmannen bara på honom. "Ta bägaren", insisterade Blasi, "Drick ur den. Dränk din plåga." Ändå för köpmannens ögon omkring i rummet som om han sökte en snabb flykt. I det svaga skenet från ljusstaken såg Blasi svettpärlorna rulla nerför mannens panna. "Din sjukdom har feber på dig."

Samla dig och lyssna till mitt ord. Jag insisterar på att du dricker medan du fortfarande har tillräckligt med liv för att hålla en kopp." Blasi lutade sig längre över sängen. "Ta den!" skällde han och vägrade att känna igen den svällande urincirkeln i sin gästs knä.

Vin sprutade när köpmannen slog bägaren ur hans hand. "Håll dig på avstånd – jag dricker inte mer med sådana som du!"

"Som du önskar", svarade Blasi lugnt, rätade på sig och torkade av vinstänket från kläderna. Han vände sig bort och ägnade sin uppmärksamhet åt att fylla på sin egen kopp.

"Tyvärr måste jag fortsätta att dricka med sådana som jag själv; och snart nog kommer den växande smärtan av ditt sviktande tillstånd att be dig att göra detsamma." Med full

koppen återvände Blasi till sin självutnämnda plats och ställde sig bredvid fönstret, vilket gav mannen gott om utrymme att samla sig. Blasi skämdes av sin kopp och fördrev tiden med utåt sett vanvördigt tal och en litania av onormal självrannsakan och olycksbådande profetior, opassande ens för de minst engagerade männen inom samhället, särskilt inte en kardinal från universitetet.

Blasi fortsatte med bara ett mummel, ansiktet tryckt mot fönsterrutan, han låtsades se skarpt genom nattens bläck och studera en stadig ström av pestinfekterade förbipasserande; "Se på dem, alla går de som en kolonn av lik. De är redan döda – allihop . Se hur de kämpar i sitt hopplösa tillstånd; drivna endast av fina minnen och bestående dagdrömmar." Han suckade djupt och njöt av sina minnen innan han erbjöd en ganska ovanlig koppling i kombination med framsynthet och efterklokhet; "I gryningen kommer vi att upptäcka ännu fler av dem dagdrömmande längs vägkanten; med mätta leenden, nakna jag och flugor som leker i deras ögon. Om de bara visste sanningen om sig själva, då skulle de sluta låtsas leva och bli stilla. Se på dem, gående – och låtsades leva. Först i döden skall de förstå hela sitt tillstånd; att de var dårar som försökte överleva i en värld där Döden är invävd i själva dess väv. I slutändan skall ingenting av jordisk betydelse förbli heligt. Och vilket större gott kan överleva hopp och drömmar om allt går förlorat för flugor ?"

"Jag tror inte att du är präst", muttrade köpmannen. "Vem är du?"

"Vem är jag?" fnissade Blasi. "Om jag berättar hur det hände, då ska du veta vem jag är. Allt började, enkelt nog." Efter en paus av tystnad harklade han sig och sa: "När jag bara var en pojke såg jag en livlig rad myror klättra uppför sidan av ett stort träd trots att dess högre grenar stod i brand av ett nyligen slag av blix. När kolonnen klättrade uppför trädet brann myrorna och föll till marken. Jag borstade bort dem från barken, men fler följde samma väg. Jag spottade i deras väg, men de cirklade runt spottet och fortsatte sin uppåtgående marsch. Jag krossade till och med några av dem i hopp om att de andra omedelbart skulle känna fara och vända sig om, men de kröp fortfarande runt de döda och fortsatte sin klättring in i elden." Blasi skakade på huvudet och fnissade. "I mitt pojaktiga och ganska dumma uppdrag att rädda de där myrorna från lågorna bröt en fallande gren mitt ben och tog nästan mitt liv. Ögonblicket rörde sig bäst."

av mig, in i innersta kärnan av min själ , till och med för att förändra mitt ödes riktning – från att bli riddare , till mig, som biskop." Han knäppte med fingrarna. "Från en myrsamling till en universitetskardinal , nu känner ni mig för vad jag är." Blasi vände sig bort från fönstret och mötte köpmannen, förberedd på att presentera sig med öppna armar – med en gest av ödmjuk prakt. Istället, i en berusad dvala, snubblade han mot sidobordet,

och skickade vasen till golvet. Han tappade sin bägare och föll baklänges, och sprack fönsterrutan innan han stödde sig mot fönsterbrädan. Hans blick låg fäst vid hans fötter, där skärvor av en trasig vas låg utspridda bland trasiga pappersblommor.

"Myror som dör – umf – flugor som leker – umf." Köpmannen hånade och stönade medan han satt på sängkanten och drog på sig stövlarna.

"Du behöver inga skor", sa Blasi och stapplade fram mot honom. "Du måste vila. Vad gör du?"

"Stanna där!" Köpmannen pekade mot honom och röt: "Håll avstånd!"

Blasi stelnade till mitt i steget. "Varför måste du klä om dig?"

Mannen rättade till sina kläder. Under svettigt och sladdrigt hår höll han sig en anklagande blick fäst vid Blasi medan han morrade: "För att rätta till det som är fel. Jag måste ta avsked från denna syndiga herrgård – och från denna självutnämnda, blasfemiska ande som dyrkar sig själv som den vördnadsvärde och framstående kardinal Blasi!"

Blasi blickade fram den utsmyckade porslinskannan, med en glänsande yta av små blå blommor och dess generösa förråd av orört vin. Han frågade: "Och vad ska bli av vår överenskommelse?"

Mannen ryckte till av smärtan över att hans tillstånd försämrades. Han borstade håret bakåt och tittade rakt på kardinalen. "Det är ditt – mina varor; min vagn; min häst – alltihop . Jag behöver bara mig själv för att komma dit jag måste."

Blasi såg nu mannen som en främling – en helt annan person än köpmannen som han nyligen träffat. Mannen verkade blåslagen och svullen, som om han upprepade gånger blivit slagen; och i de precisa vinklarna av stearinljus glänste hans markant besynnerliga drag med en jämn svettglans. Helt och hållet verkade hans huvud aplikt, med ett groteskt insjunket ansikte.

"Titta på dig", utbrast Blasi med en antydning till uttryckt avsky, "Du dör medan du talar!" Det finns ingen annan tillflyktsort. Vila!

Köpmannen nickade och stapplade mot dörren. "Var säker på att jag ska göra det – i fred och utan Ondskans sällskap." Han lämnade rummet och gick försiktigt nerför den öppna trappan, medan han gled mot murstenarna för att stödja sitt steg. Blasi följde efter honom och insisterade på att mannen skulle gå och lägga sig. Ändå ignorerade köpmannen Blasis vädjanden och fortsatte bara, håfullt med honom med varje steg han tog nedåt; "Mitt hus herre är Döden! Jag lever, men jag är död! Jag konspirerar mot Hans Helighet och kyrkan! Jag är en mördare av kardinaler, abbotar och munkar! Jag öppnar själva helvetets portar! Låt oss gå och leka med flugorna i deras ögon!"

"Jag sa inga sådana saker!" svarade Blasi. Han tryckte hakan mot bröstet och rannsokade sitt grumliga minne innan han frågade, skeptiskt: "Sa jag något sådant?" Han stannade på en trappa och dinglade med sin fulla bägare bredvid sig, medan han klumpigt stänkte vin på sina kläder. "Att vi "Kan du leka med flugor?" Han lutade ett tungt huvud mot väggen och fnös ett skratt. "Kanske har vinet dränkt mina känslor. Förlåt mig; jag gör klokt i att vara försiktig." Han rusade sedan efter köpmannen, som oförminskat fortsatte framåt och grep tag i hans arm. "Nej! Jag ska inte säga mer. Kom; du måste återvända till rummet!"

Köpmannen slet sig loss från Blasis stödjande hand, lämnade trappan och plöjde sig genom köket innan han stödde sig mot stenhärden. Han sökte igenom sin vistelseort och fann sina tillhörigheter, högt staplade och täckande större delen av rummet. På andra sidan vägen stod en brinnande oljelampa ovanpå hans vintunna och dess fladdrande låga gav det röriga utrymmet en kuslig lättnad. Han stirrade på de svävande golvsuggorna medan han tillrättavisade Blasi med indirekta anklagelser: "Och dina ben är nu läkta när de flesta män skulle dö av sådana skador. Hur skulle det kunna vara möjligt, om inte – ah; ja – för att himlen ville dig väl!"

Mannen stapplade ner på golvet och kröp hastigt genom skuggorna – genom många vändningar och krökar, i en självkonstruerad labyrint av sina egna varor. Mörkret uppslukade honom och lämnade bara hans röst kvar för att ropa: "Sankt Denis, täck min väg! Täck mig!" Blasi ropade i riktning mot köpmannens röst: "Från vem eller vad måste han skydda dig? Samla dig! Pesten har gjort dig allvarligt sjuk." Blasi stapplade efter honom och skvätte hans vin. "Kom tillbaka, säger jag!" Skuggiga högar föll samman mellan sig i ett crescendo av kontrasterande toner medan grytor och stekpannor slamrade, och glas och porslin krossades mot stenplattorna. "Jag ser dig där! Ta tag i dig!" Du har blivit galen!

Mannen hoppade fram från ett mörkt hörn och snurrade runt med en spade, dess blad svepte bara några grader från Blasis ansikte. Den svaga glansen från bladet övertygade Blasi att höja sin händer – och hans bägare. Köpmannen stötte verktyget mot prästens ansikte och visade därmed sin beslutsamhet. "Ska jag gräva *din* grav ikväll?"

"Inget behov", svarade Blasi och gav upp mark. "Ska jag inte förbereda din, som du önskade?"

"Inget behov! Gå bort från mig", fräste köpmannen.

Blasi blinkade och drog sig tillbaka några steg innan han torkade köpmannens saliv underifrån hans öga. "Som ni önskar, Monsignor Labatut. Jag menar att ni inte har någon illvilja."

"I förbund med Djävulen, under prästs täckmantel, står du", morrade köpmannen, stack klingan mot Blasi och drev honom längre bakåt, genom spridda högar av

golvröran.

Blasi stapplade klumpigt över diverset, men lyckades hindra sin bägare från att spillas. Köpmannen flydde hastigt från hörnet, med höga steg genom bråten, medan han hastigt smidde en lina till slottets bakdörr medan han klagade. "Behåll allt – varje spilld krydda; varje trasig sked och varje bitter droppe vin! Bara det här magra verktyget är mitt", morrade han och skakade spaden i höjden. Vid sin korta blick bakåt kunde hans vilda ögons vita ljus ha överglänst till och med lampans ljus. "Ja, sannerligen!" höll Blasi med den galne köpmannen; "Den är din; som du säger! Ta den."

Mannen vände sig om och frös till där han stod. De två stirrade på varandra tillräckligt länge för att uppskatta det monotona surret från sommarkvällssyrsorna och den kvävande hettan och den kvarvarande stanken i huset.

Blasi drog ett djupt andetag och bröt tystnaden; "Så, vad tänker du göra med spaden?" Han tog en klunk vin och utbytte blickar mellan verktygets blad och den skärande blicken på mannens sjukdomsframkallade sinnessjukdom.

Köpmannen slängde slutligen ut ett oroligt skratt. "Nej, Monsignor; ni är ingen gudsmän . En drunknande hund skulle finna större löfte om himmelskt liv än en man i en grav som ni förbereder åt honom! Jag ser er som den värsta av djävlar, som döljer er klivna tunga under en fasad av gudsfruktan medan ni för alltid förblir okontrollerade för att väva er ondska." "Jag är den jag säger", sa Blasi. "Jag är just den kardinal som hjälpte dig i dina tidigare affärer." Han pekade på träfatet. "Just det fatet kom från den stora källaren i det påvliga palatset, vars enda övervakare jag tjänstgjorde för." Han tippade sedan sin bägare mot köpmannen, som för att skåla för honom. "Även bitter känner jag igen just denna druva på dess smak; det är ingen vanlig sort. Dessutom känner jag mig själv som en gudsmän och Frankrikes man; hur olycksbådande jag än må verka för sådana som plågade personer eller – drunkningshundar – som ni så gärna vill säga. Med det sagt står mitt erbjudande fortfarande fast – att jag ska be er med all den vördnad, rit och bön som ni kan förvänta er av en erfaren präst."

Köpmannen tittade över sina utspridda varor, tydligen funderande över erbjudandet, som om han hört talas om det på nytt. Han vände blicken tillbaka mot Blasi och räckte fram spaden mer hotfullt. "Och?"

Genom en svag ljusstråle som bröt skuggorna och badade golvet, upptäckte Blasi en miniatyrhäst bland de utspridda provianterna – bitar av porslinsfiguren låg utspridda över stenplattorna, sedan de trampats under fötterna. En liten blek hästs huvud låg bredvid hälen på köpmannens stövel. Precis som köpmannen vände sig Blasi om och inspekterade samma röriga omgivning, tydligen omorienterande sig till en mycket större bild medan han mentalt tuggade igenom vad han omedelbart samlade ihop som en

individuell och till synes gåtfullt tillstånd av cirkulära och satiriska referenser. En riktig vändning av händelser, funderade han, att den nu trasiga porslinsleksaken var en tidigare gåva till hans brorson, som han förvärvade i hemliga affärer med smugglade varor från genuiska skepp och som troligen kom från just den köpman som stod framför honom. Likaså kom tunnan med det nu bittra vinet utan tvekan från köpmannens tidigare indirekta kontakter med honom, då Blasi rutinmässigt smugglade fat från förråden i den påvliga palatskällaren i utbyte mot sällsynta importvaror, som han sedan använde för kollegial byteshandel och politisk muta – sällsynta importvaror *precis* som den trasiga porslinsfiguren från Fjärran östern.

"Och? Vad då? Ut med det", ropade köpmannen och kisade, som för att pressa Blasi att avslöja de avsiktligt oansenliga kontraktsdetaljerna i en faustisk brygd eller en djävulskt tecknad uppgörelse.

Blasi underhöll mannens inkvisitorliknande ståtlighet med endast ett trött leende och en stel ton i sitt slutliga svar; "Och – jag ska använda de andra orden i er tjänst." Hur ska du annars kunna finna himlen utan att jag ber med andra ord?"

"Med djävuliska ord och ont tal? Ah! Som jag misstänkte", utbrast köpmannen och räckte spaden mot kardinalen. Ändå stod Blasi orubblig; stirrade tomt på den brutna hästen; försjunken i minnet av en ung pojke som en gång flög snabbare än någon ängel – och kanske med sådan kraft att en vänlig vind lade märke till honom och svepte bort honom. från allt som pojken kände till, som en värld sliten i kölvattnet av en ondskefull och ogudaktig '*pestinense*'.

Blasi bet sig i läppen; han nickade känslolöst. "Ack, jag måste insistera på att ni nu tar avsked från denna herrgård och dess marker. Ni får ta verktyget i er hand och allt annat som kan bära med er; hästen och Hans Helighets vintunna ska dock finnas kvar som tionde och lösöre tillhörande den Heliga stolen."

"Jag behöver ingen häst! Och du kanske dränker dig själv i vinet – bespara oss ditt föraktliga och oförlåtliga jags elände", morrade mannen.

Blasi andades djupt och höjde en hög panna. "Utan *adjö*, jag hoppas att du hittar din väg, eller hur?"

"Det ska jag sannerligen", muttrade köpmannen och sänkte spaden. Han backade mot dörren och öppnade den bakom ryggen. En sval bris badade rummet och avslöjade en mild doft av regn. Syrsor surrade i fjärran. "Jag har en grav att gräva medan jag ha medlen. Och försök inte följa efter mig." En blixtpå natthimlen visade honom kort som bara en silhuett för Blasi.

Blasi lugnade köpmannen. "Oroa dig inte, *Monsignor Labatut*. Jag har resignerat mig till stanna här, uppslukad av mina egna angelägenheter." Han lutade sin bågare och inspekterade dess tomhet. "Att till och med drunkna i dem."

Han såg köpmannen skala bort svettfyllda hårstrån från ansiktet, sätta spaden över axeln och träda ut i natten. Blasi följde försiktigt efter honom till dörren innan han lutade sig slarvigt mot entrékarmen. Han snurrade sin bägare, höjde en halvhjärtad skål för sin avgående gäst och grimaserade medan han drack.

de sista klunkarna av det befläckade vinet. Han suckade när åskan dånade.

Tydligen såg köpmannen hans gest – han ropade tillbaka mot Blasi. *"Oui! Salut, Diable!"* Blasi gick åter in i slottet och låste bakdörren, utan att tänka på något annat än en full tvättbalja och en tom säng, vilka han tänkte använda som evig njutning.

Utanför slottet stapplade den döende mannen genom allt högre ogräs, borstade bort trasiga trådar av spindelnät, trasiga kokonger och taggiga törnen, medan han bad till Gud, Jesus, Sankt Kristoffer och varje annan välsignad martyr som kunde ha ett öra för att höra hans vädjan om vägledning. Med ryggen mot vägen satte han sin plats på baksidan av herrgårdens mark och fortsatte på ett självutnämnt uppdrag, stapplande mot den svarta horisonten i en orörd skog – för honom hade döden nu blivit en personlig angelägenhet, att inte delas med någon annan än honom själv och Gud. Tyvärr lyste bara blixtar upp hans väg, det tidigare stjärnljuset silade sig nu bakom molnbanken av en annalkande storm. Och under den mullrande himlen avslöjade en stråle av himmelska blixtar ett par högt stegande, välgjorda, dubbelsydda, gröna stövlar, kompletta med tofsar och metallspännen, alla ett svällande hav av mödrar drunknade så småningom bort.

Det var första och sista gången som kardinal Blasi hade turen att få njuta av ett kanske länge försenat möte ansikte mot ansikte med den en gång så framstående köpmannen Jean-Baptiste Labatut; mästermäklare av de finaste importvarorna från Fjärran Östern och handplockade viner som Frankrike någonsin haft.

~*~

Död och förstörelse var allt. Den svartnande angreppet spred sig genom varje stad och ort i Frankrike och stillade deras gemenskapshjärtan med sin destruktiva och obevekliga närvaro. Enkla bönder rörde sig som upproriska invånare och jämnade hela byar med marken, samtidigt som de omfamnade en vanlig meningslös uppfattning: att inget ont skulle segra i Frankrike så länge de var fräcka nog att sätta eld på varje stad. Ändå spred sig smittan inom de ostyriga pöbelhoparna som en löpeld och lämnade dem lika svarta som ...

askan från de byggnader de brände.

I desperat behov av att belysa den stora pestens verkningssätt och ursprung, besökte kung Filip i oktober 1348 de framstående fakulteterna vid Paris universitet.

Genast sammanträdde ett valt råd bestående av många discipliner, överlade i rituell hemlighet och presenterade sina resultat för Filip i ett dokument kallat *Pariskonsiliets avhandling*. Den gemensamma ansträngningen kartlade flera möjliga orsaker till pesten, inklusive planeternas inriktningar, underjordiska ångor som frigörs från jordbävningar och giftiga partiklar som fördes med fuktiga vindar från förruttnande träskmarker. Ändå var kommentarerna bara en samling spekulationer som gjorde lite för att avslöja en orsak eller ett botemedel. Och även om Djävulen inte var med i dokumentets detaljer – trots att ondskan saknades i dess orsakssamling – var den kliniska utläggningen ett annars värdigt försök att ta itu med den till synes abrupta och gåtfulla existensen av denna ständigt uppslukande styggelse. Hittills var nästan tio miljoner européer alldeles för upptagna med döden för att bry sig om orsaker. När allt kommer omkring förblev de döda i slutändan döda – för det mesta.

Digerdöden var en rasande helveteseld som brände Europas yta och svidde mänskligheten, som var föga mer än en planta i en fullskalig eldstorm. Likt brinnande armar nådde Djävulens sjukdoms framryckande linjer längre inåt landet, sträckte sig norrut och västerut för att gripa tag i obefläckade territorier medan den säkrade ett stryppgrepp över hela kontinenten. Ett efter ett, från ände till ände, krullade sig länder som kartor i brand.

Spanien exploderade och lämnade en större del av dess städer utsatta för ett ganska nytt koncept – jordlösa kyrkogårdar. Under en orubblig sommartorka översvämmade pesten dess städer och i den svindlande hettan kunde invånarna inte avgöra om de svettades av årstidens hetta eller av en plötslig feber. De flesta av dess invånare kunde ha skyllt på dagens hetta, men hälften kunde inte lätt avfärda de nya svarta knopparna under armhålorna som bara svett eller ångor. Pesten var faktiskt en snabb och urskillningslös bödel; de friska gick och lade sig bara för att ligga stela vid soluppgången. Och med Spaniens långvariga torka och tryckande hetta var svalt, rent vatten flytande silver. Tyvärr låg många av de gemensamma brunnarna förorenade med resterna av ruttnande grannar. Vissa anklagade judarna för att ha vanhelgat vattnet; och andra anklagade muslimerna; men märkligt nog, med en sådan apokalyptisk händelse direkt mot en kristen befolkning, var det bara en handfull som skyllde på djävulen. Ändå, för de äldre invånare som var för svaga för att fly sina hem och vågade överväga ens en enda klunk från brunnarna, var valet lika tydligt som vattnet de längtade efter – att hänge sig åt sjukdom eller att avstå från uttorkning. Ändå, i både förtvivlan och desperation, drack de

ur bågaren, bad djupt och förenade sig med sina grannar på städernas jordlösa kyrkogårdar.

På andra håll vacklade Englands städer och byar tillsammans med de i Spanien. Även med strikta hamnregler var pesten en tjuv om natten och stal sin väg genom vattendrag och smygande förbi hamnarna i London och Bristol. När den väl hade gått på grund exploderade smittan. Läkare, präster och politiker hoppade utåt i sina gravar; och likt ett hav av såriga lämlar följde hälften av städernas befolkning efter. Sommaren 1349 rusade pesten norrut, utplånade den engelska landsbygden och trängde sig igenom de överbelastade städerna Norwich och Chester medan den trängde sig in i Wexford, Irland. Vid senare delen av året hade digerdöden kontaminerat alla regionens nordligaste städer, inklusive Edinburgh, Skottland. Må svarta ringar runt rosenröda lymfkörtlar – med fickor fulla av bukett för att jaga bort förruttnelsen, nös mer än en tredjedel av Europa och föll döda om.

Tiden rullade runt som en döende mans ögon och dagarna följde efter sig själva som en säker döds flämtande andetag. Män och kvinnor undvek städerna i jakt på mat. Istället finkammade de övergivna fält, jagade vilt i orörda skogar och genomsökte bergsbäckar, desperata i sina försök att samla tillräckligt med mat för att överleva vintern. Familjer gömde sig bakom dörrar, som de markerade röda på utsidan, och säkrade dem inuti med högar av tunga stenar; jordbruksredskap lutade mot angränsande väggar som vapen redo. Och när vintern slutligen kom var många invånare i centrala Frankrike alldeles för upptagna med dörrar som troliga ingångspunkter och ägnade föga uppmärksamhet åt säkerheten i sina tak.

Klostrets Gatestone-demoner nådde aldrig kardinal Blasis avsedda destination – den franska staden Calais och dess engelska ockupationsarmé. Istället, drivna enbart av den demoniska besättningens svarthet, strövade dessa flygande chimärstatyer omkring över den franska kvällshimlen, spred sig utåt med dess lika spredande och blåsande dimma, och nådde så småningom utkanten av byn *Murat*, där de kraschade genom halmtak som en förödande smäll.

Allvaret i det som krossade byn Murat kunde bäst mätas och uppskattas av endast en minoritet av underjordens hantlangare; de äldre och mer erfarna demoner från Tartaros förrådiska rike, av vilka tjänstgjorde som övervakare i Hades palats. De tilläts sannerligen sådana friheter att de kunde skapa många av Helvetets mer onämnbare plågor. Dessa demoner, som besatt groteska statyer av sedan länge döda katedralmonterade grotesker, var...

bara de andliga påhittade av Lucifaels fördömda legioner. Stenfigurerna drevs inte av sin tidigare köttsliga existens. De kan lätt jämföras med inget annat än "flygande stenar", bebodda av demons andar som kastade sina onda själar genom den delvis komprometterade Gatestone-portalen, med sina verkliga jag fortfarande fängslade i Helvetet, eftersom endast två av de tre Gatestones som utgör det Stora Sigillet sedan dess hade "upplåsts". Enkelt uttryckt, så länge Canello-klostrets Gatestone förblev stängd, hur försvagat det Stora Sigillet än må ha blivit, tjänade den fortfarande sin roll. gudomligt och avsett syfte; och dessa underjordiska demoner kunde bara plåga världen i den köttlösa formen av besatta andar, spöken, blå djävlar, incubi, succubi och de onda liknande. Och av alla incubi och succubi som sedan kastats ner i Helvetet – och det fanns många – regerade Lucifael som *Succubus Drottning*, den främsta plågoanden och andliga otuktssmannen, och kastade sin avbild och sina onda begär på de sovande och försvarslösa Människosönerna, och lämnade legioner av trollbundna Eljo- och Elioud-avkommor, av jordiskt kött och ben, utspridda över världen i sitt onda kölvatten. Och Hon hade liten moderlig önskan att garantera Deras säkerhet – istället, liksom Lasarus, lämnade Hon Dem att klara sig för Sin egen Jagen eller dödas av den oundvikliga gryningen av första ljuset.

Ändå var helvetet inte mättat. Under de gångna årtiderna av ännu ett helvetiskt år drog pesten sig över centrala Frankrike som en eterisk slöja. Och under de mörkaste timmarna av dess varaktighet närvaro, klostrets svidande dimma och kringströvande stengrotesker krävde en ständigt bredare vidd av angrepp och förödelse. Det hände sig sedan, i slutet av 1350, att varje invånare i byarna *Vic-sur-Cere* och *Saint-Flour* bevittnade fasorna från chimärliknande demoner som svärmade natthimlen som ett täcke av kråkor. Byborna skrek och spreds; dock var bestående uttryck av skräck, som man kunde ha förväntat sig bevarade på resterna av åtminstone ett enda offers ansikte, anmärkningsvärt frånvarande från varje död invånare – ingen hade ett huvud – inte en enda skalle låg främmande från andra spridda kvarlevor. Och dessa massstymningar förblev i stort sett outtalade, om inte på grund av brist på levande berättelser så på grund av gemensam likgiltighet inför döden. När allt kommer omkring misslyckades varje stad, ort och by på sitt eget sätt och stanken i nedåtvinden tjänade helt enkelt till att varna en migrerande pestöverlevare att välja en mindre berestrad väg – för att undvika allt ursprung till

dålig lukt.

Ändå fortsatte kött och kläder att falla från blekta ben, vilket markerade de försvinnande dagarna för en av Helvetets mer listiga planer. Den *Stora Pesten*, som började med endast en enda fågel – en enda djävulskt återuppväckt kinesisk duva – hade lyckats förgöra en större del av mänskligheten. Plötsligt som den kom, försvann den som aska som satte sig på en döende vind. Likt ett överdrivet svingat svärd eller en vilt kastad onskans besvärjelse skar pestens vida dödsstråk genom varje ådra i Europa innan den cirkulerade tillbaka in i hjärtat av...

Kina. Och när alla mynt samlades in från de dödas ögon – när floden Styx sista krusningar tystnade, hade pesten reducerat tjugofyra miljoner europeiska män, kvinnor och barn till smuts. I Kina försvann trettiofem miljoner själar. Otaliga miljoner i de indiska och afrikanska landmassorna rycktes bort från existensen; alla föll de offer för Lucifaels *svarta äppelskörd*. Men eftersom torra siffror inte alltid får en att jämföra sådana dödliga och historiska proportioner så adekvat som kanske ett korrekt tillämpat perspektiv – om alla europeiska döda hade staplats ovanpå varandra i en gemensam grav, skulle gravplatsens djup ha överstigit 760 mil. Ännu mer, om alla Kinas döda hade delat samma grav, skulle dess djup ha störtat nästan 1500 mil ner i jordskorpan.

För mänskligheten gick den Stora Pesten djupare än en två meter lång grop – djupare än obegriplig skräck – den störtade hela vägen till Helvetet, varifrån den först kokades ihop. Och med alla redovisade förluster dog hälften av den kända världen när en taoistisk överstepräst och hans tillfångatagna Grotesk från *Flygande Drakens Tempel*, i de *Tre Stora Ravinerna* i Centrala Kina, vågade öppna det första av tre sigill till den Stora Avgrunden. Allt detta hände i historiens mörkare sidor, som olyckliga saker alltid gör.

[Slut på kapitel 12]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~